Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire

On Aprilie 22, 2020

Marea operă a creației este rezultatul necesității naturii de a fi dominată prin superioritatea spiritului de observație și prin sensibilitatea vie a artistului fermecat de frumusețea care nu se scurge odată cu viața.

Două imagini se ciocneau în capul meu, pline de farmec, pline de culoare, pline de emoție, ca și când ele ar fi făcut parte din creația unui pictor care nu și-a putut expune la timp pânzele pictate cu multă grijă și mult suflet, pierzând astfel șansa de a fi înțeles în toată splendoarea genialității sale.

Prima imagine, a unei frunze care gonește, gonește și iar gonește spre acea implacabilă chemare a unui timp posibil numai într-un peisaj de poveste, inclus într-un vis plin de vrajă. A doua imagine este descrierea artistică a unui trandafir de mai, proaspăt îmbobocit, pregătit pentru o aventură unică într-un peisaj de o frumusețe rară, unde timpul pare să fi rămas în loc.

Dacă nu aș fi fost prizonierul minții mele care aparține unui vis despre marile reprezentări ale artei, fiindcă și visul este o plăsmuire a minții mele umplute cu încărcătura simbolică pe care doar natura o poate înțelege, cu siguranță mi-aș fi îndreptat mai mult cugetul și privirea asupra unei vieți de dincolo de vraja unei mângâieri divine. Fiindcă natura, cu toate elementele ei, sublimă prin crearea gustului de frumos și de măreț, a dat putere ochilor mei să privească spre ceea ce nimeni nu poate să vadă, să ghicească sau să descopere, transformând realitatea într-un vis plin de imagini sublime.

Şi iată că frunza din vis se desprinde din mintea mea încet, cu multă compasiune, cu mult avânt, și se face văzută prin micile semnificații ale asocierilor dintre credință și știință, dintre creație și creator. Ochilor mei nu le trebuie mult timp ca să se împace cu o vedere desprinsă din Exuviile lui Simona Popescu, surprinzând un verde dezlănțuit ce se întinde în caractere inegale mai departe: *"Nimic nu e mai nobil ca singura privire ce leagă două inimi cu o singură privire."*

Leadership: Creația ta deține acea calitate unică a observației și acea putere a ochiului de a pătrunde în adâncul unei realități care oferă un conținut vizual bazat pe ideea de aspirație spre înaltul unei lumi spirituale?

Şi iată că frunza îmi aduce aminte de mine, de chipul meu, admirat în splendoarea traiectoriei unui artist cu adevărat vizionar, în altă stare a naturii. Cred că în adâncul sufletului ei ținea la mult la mine, căci se învârtea în jurul meu ca în jurul infinitului, sperând să se bucure de desfătarea ochilor mei în spațiul unei transparențe superioare a amintirii, în așa măsură încât să se producă o dedublare a ființei într-o nouă unitate. Simțea și ea că este împinsă de o forță nevăzută spre a-mi face cunoștință cu o cale aparte de a descoperi arta din viața Creatorului.

Orizontul meu devine transparența unui infinit superior încărcat cu farmecul amintirii ființei mele, într-un vis surprins de ochii care nu se mai satură a privi marea metamorfoză a Creației, în care eu însumi sunt fermentul, generatorul emblematic al unei semioze infinite de metafore care valorizează elementele alfabetului vizual.

Ochii mei înțeleg vorbele frunzei prin intermediul limbajului vizual, așa încât pictorul să poată surprinde un moment psihologic aparte din viața modelului, chiar pe linia unei

exacerbări a coordonatei artistice. Într-atât îmi doresc să fac parte din forma și culoarea ei, încât simt că ceva din dumnezeirea naturii, din măreția ei, se sincronizează cu bătăile inimii mele.

Așadar, ideea de aspirație spre înaltul unei lumi spirituale provine din sincronizarea actului de creație cu acea particularitate a naturii de a fi în permanent dialog cu propria ei imagine prin intermediul unei înțelegeri iluminate, a unei experiențe mistice.

Leadership: Poți să îmbogățești conținutul perceput în mod vizual cu un conținut imaginat pus în valoare prin rostirea ascunsă, intrinsecă a mijloacelor de expresie?

Am înțeles de ce frunza mă lasă s-o ating fără să se tulbure, parcă plecând capul în fața bucuriei de fi parte din universul meu, acceptându-mi atingerea fără să se suprapună cu realitatea unui creator care înfrânează haosul, lăsându-mă să extrag singur imaginile artistice din ceea ce se vede în profunzimea ei. Fiindcă și ea trăiește o bucurie imensă, aceea de a nu fi uitată, pierdută din vederea unei arte de o splendoare și de o sensibilitate de nedescris, pe care numai artistul o poate descoperi într-o poveste plină de culori și farmec.

Acordurile cromatice, contrastul dintre lumini și umbre, personificarea unei impresii concrete, memoria atingerii unei forme exterioare a naturii, forma de receptare a frumosului într-un decor plin de fantezie și savoare, își fac simțite prezența prin stările sufletești care, adunate la un loc, dau naștere energiei spirituale menită să întrețină o personalitate plină de sensibilitate. Oare eu sunt simbolul unei ființe a naturii pe care nimeni nu o înțelege și nu o percepe ca fiind un arhetip al sensibilității umane?

Am fost frunza care a căzut pe umărul împăratului Maxentius, înainte ca el să se înece în Tibru, în bătălia de la Podul Milvian. Asta mă face să cred că aparțin unui descendent al regilor, magia atingerii mele, duioase și însuflețitoare, fiind ultima lui amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire. Timpul, natura, vântul, m-au dus în calea privirii care nu uită nicio clipă frumusețea unei lumi pierdute într-un amestec bizar și confuz de istorie, de idei, limbi și dialecte.

Şi numai tu, Cel ce scrie în glasul universal, ai dreptul să mă plasezi undeva într-un peisaj de Dalí, cu ceasuri lichefiate în prim-plan. Iar dacă eu sunt Creatorul nesfârșit al Universului, singurul în stare să vorbească naturii, să se preschimbe într-o frunză pentru ca ea să fie martorul principal la toate momentele importante ale istoriei, și căreia nimeni nu i-a răspuns cu privirea potrivită, atunci mie îmi revine sarcina de a rosti aceste cuvinte, care sper să nu fie deșarte:

O privire care dăinuie și trece testul timpului este manifestarea puterii ochiului de a vedea în fiecare ființă o rază luminoasă, și în fiecare element al naturii o ființă plină de slavă și măreție.

Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire a fost când am întâlnit o frunză, sau mai bine zis, când frunza a apărut în câmpul vederii mele pentru a fi imortalizată ca o lume aflată sub vraja unei povești ce nu are capăt.

Îmi ridic privirea cu un vis de tainic dor după o ființă dragă și mă uit în ochii plini de culoare care cuprind măreția naturii. Ai dreptate, îmi răspunde natura, ochii tăi îmi sunt tot atât de dragi încât niciodată nu mă va părăsi dorul de ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-amintire-din-taramul-vederii-cu-ochi-de-nemurire.html